

цепелина, и да се бранятъ съ ржце, съ крака, додето изпомачкатъ цѣлата тая войска отъ глупави мравки. Хайде де, такива храбреци, като Татунча и Татунка, седнали да се страхуватъ отъ нѣкакви си мравки!

— Дръжъ се, Татунке, сега ще имъ дадемъ да разбератъ кои сме ние и отъ де идеме!

И безъ много много да му мисли, Татунчо се хвърли върху първитѣ редици. Изведнажъ два мравчи полка бѣха унищожени.

— Сега ще видимъ кой е поюнакъ! — викаше Татунчо и галѣше налѣво, надѣсно, де каквото види. Олеле, Боже, че като се разлютиха ония ми ти мравки, че като се спустнаха върху Татунча — додето се усѣти, цѣлиятъ се покри се мравки. Татунка се втурна да му помага, но мравкитѣ бързо-бързо полазиха и върху нея. Нищо вече не можеше да ги спаси. Мравкитѣ ги щипѣха по лицето, по ушитѣ, по носа, а нѣкои отъ

тѣхъ пропѣлзѣха и подѣ дрехитѣ имъ и почнаха да ги хаятъ по цѣлото тѣло. Нещастнитѣ деца! Що имъ трѣбваше да се закачатъ съ тия безстрашни защитници на луната? Така ли лесно ще позволятъ тѣ на такива неканени гости да имъ завзематъ царството?

— Загинахме, Татунчо! — охкаше Татунка и се бранѣше съ ржце и съ крака.

— Удряй, Татунке, мачкай, не се оставяй, — иначе ще ни изядатъ! — насърчаваше я Татунчо, но самъ губѣше сили и скачаше отъ силни болки.

Борбата бѣше на животъ и смъртъ. Еднитѣ или другитѣ трѣбваше да победятъ или да умратъ. Дветѣ деца, обсипани съ мравки, приличаха на запалени главни, които тичаха насамъ-нататѣкъ и пишѣха до Бога.

И Татунчо и Татунка вече отмаляваха, когато неочаквано въ борбата се намѣси и черниятъ котаракъ, който до това

